

KÜLÖNLENYOMAT A „NÉPEGÉSZSÉGÜGY”, 1933. ÉVI 20-21. SZÁMÁBÓL

# A HOMOSEXUALIS FÉRFIPROSTITUTIO KÉRDÉSE

ÍRTA  
D<sup>R</sup> SZÁNTÓ JENŐ  
V. EGYETEMI TANÁRSEGÉD, RENDELŐ FŐORVOS

AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T. NYOMÁSA, BUDAPEST

## **A homosexualis férfiprostitutio kérdése.\***

írta: Dr. Szántó Jenő, v. egyetemi tanársegéd, rendelő főorvos.

Minden nagy városban a női prostitutio mellett egy férfi prostitutio is virágzik. Amíg a női prostitutio nálunk a vitás értékű reglementatio rendeleteivel szabályozva van, a férfi prostitutio, valószínűleg a kettős nemi morál következtéseképpen, szabadjára van engedve, holott szükség-szerűen egyforma mindkét prostitutionak a közegészségügyre és a köz-erkölcsiségre való kihatása, kára és veszélye.

A férfiprostitutiot különbözőképpen osztályozhatjuk. így legelső sorban a szerint, hogy nők vagy férfiak rendelkezésére állanak-e, egy heterosexuális és homosexualis férfiprostitutioról beszélhetünk. A heterosexuális férfiprostitutio nálunk annyira jelentéktelen, mert nálunk a nők nemi szükségletük kielégítésére nem igen szorulnak prostituáltakra, hogy az inkább a selyemfűknak, a kitarított — többnyire prostituáltak által kitarított — férfiak csoportjára szorítkozik.

A homosexualis férfiprostitutio azonban egy igen komoly jelenség, fontos közegészségügyi és socialis probléma. A kérdés megismeréséhez ismernünk kell azokat a biológiai erőket és socialis tényezőket, melyek a homosexualis férfiprostitutio kifejlődéséhez vezetnek. Ezen okból ismer-tetnem kell röviden a homosexualitás lényegét. A homosexualitás abban, a ki ezt a problémát egyáltalában vagy csak felületesen ismeri, borzadályt és undort vált ki. A ki a kérdéssel behatóbban kezd foglal-kozni, abban a borzadályt az érdeklődés, az undort a szánalom érzése váltja fel, s hosszabb ideig tart, míg a subjectiv érzések az objectiv meg-ítélésnek adnak helyet. Az objectivitás annál nehezebb, mert a homo-sexualitás a mi érzésvilágunk számára érthetetlen és mivel uralkodó erkölcsi közfelfogásba ütközik, ellenszenves, mint ahogy ellenszenvenessé válik minden, a mi egy társadalmi osztály vagy embercsoport elkülö-nülését eredményezi, ha annak célja, gondolkodásmódja és érzésvilága előttünk idegen.

A homosexualitás egy különleges adottságnak tekintendő, amely nem sorozható egyszerűen a perversitások közé. Az alapvető különbség a homosexualitás és a perversitások lényege között abban áll, hogy

\* Közlemény a M. Kir. Társadalomegészségügyi Intézetből.

a homosexualitás az ember saját neme iránt érzett nemi vonzalmában, egy *érzésben* jelentkezik, míg a perversitások egy bizonyos *cselekmény* elkövetésében nyilvánulnak meg. Míg az előbbinél az egyén egy különös hangoltsága, érzésvilága, az utóbbinál az egyén cselekménye haladja túl a normális kereteket.

A kutatók általában két csoportra oszlanak, a szerint, hogy constitutionális (somatikus), vagy psychikus (neurotikus) eredetűnek vélik a homosexualitást, bár élesen elhatárolni ezt a kérdést nem igen lehet. Míg az egyik tábor a homosexualitást, mint veleszületett alkati adottságot, az ösztönélet egy variatiojának tartja, amely relatíve állandó gyakorisággal fordul elő; a másik tábor a normális ösztönfejlődés gátlásának, vagy hibás fímtiojának fogja fel, mely az ösztönt egy infantilis fokon rögzíti. A constitutionális elmélet hívei *Biedl* felfogását teszik magukévá, a ki azt mondta, hogy: «Propter functiones endocrinas vir et mulier sünt quod sunt». A constitutionális felfogás *Hirschfeldben* és iskolájában culminál. *Hirschfeld* nem ismer absolut férfit, sem absolut nőt, azokat csak elméleti határértékeknek tartja, mert minden férfiban kimutathatók, ha még oly csekély mértékben is, a női leszármazás nyomai és minden nőben a férfi ős átöröklött elemei. A határértékek között nagy sora van azoknak a sexualis típusoknak, amelyekben a férfiúi és női, somatikus és psychikus tulajdonságok igen nagy változottságban keverednek. Ezeket *Hirschfeld* intersexualis variánsoknak nevezi. Ezek a nélkül, hogy pathológiásak lennének, f okozati eltéréseket mutatnak a normális typustól.

Az intersexualis állapotok közé, mint ezen öröklés biológiai variánsok egyikét, sorozza a homosexualitást is.

*Matthes* úgy találja, hogy nincs normális ember, a ki teljesen mentes volna a másik nem jellegzetességeitől és így tulajdonképen minden ember egy intersexualis lény.

*Levy* az intersexualitás okát alapjában véve a chromozomás apparátusnak az embryonális fejlődés alatt keletkező elváltozásában keresi.

A constitutionális és psychikus elméleteket igyekszik összeegyeztetni *Mayer*, a ki megegyezik *Hirschfelddel* abban, hogy a homosexualitás a homosexualis ember egyéni sajátossága, amely az egyéniségnek különös adottságából keletkezik és annyiban constitutionális alapú, amennyiben a psychet constitutionális hatások befolyásolni képesek. Tiltakozik azonban az ellen, hogy a psychikus functiókat kizárólag és kivétel nélkül a szervezet anatómiai szerkezetéből és chemiai folyamataiból magyarázzák, ő a homosexualitást befolyásolhatónak tartja, de egy ilyen befolyásolás ellen tiltakozik, mert ezáltal az egyéniséget egy legsajátosabb tulajdonságától fosztanók meg és az ember erre psychikus vagy nervosus zavarokkal reagálna.

*Schilder* egy infantilis neurosisnak tartja a homosexualitást, melynél azonban a constitutio befolyása nem tagadható.

*Aschaffenburg* tagadja a veleszületett alkati adottság teóriáját, ellenben biztosnak tartja azt, hogy a homosexualitásokat gyermekkori élmények juttatták fonák ösztönükhöz.

*Steckel* szerint a homosexualitás nem veleszületett állapot, hanem szerzett betegség, mely részben a narcissismusban gyökerezik. Ő külön-

ben is minden embert biszexuálisnak tart és a homosexualitást gyógyíthatónak véli.

*Adler*, a ki minden perversiót a férfi és nő között megnövekedett lelki distantia eredőjének tart, a homosexualitást úgy magyarázza, hogy az egyén tervszerűen, de tudat alatt kerüli a nőt, hogy csökkentértékűségét leplezze a túlbecsült hatalmú nővel szemben. A kényszerítő-constitutionális, endogén eredetű okok tanát tudományos babonának tartja és a homosexualitást az összegyéniség neurotikus beállítottságának kifejezéseként fogja fel.

*Freud*, a kinek a sexualteóriája olyan ösztönirányokat és célokat, amelyek azelőtt természetelleneseknek vagy perverseknek minősültek, a normális ösztön természetes componenseinek, illetve a fiatalkorúak normális fejlődési fokozatainak tartja, elismeri a homosexualitás gyakori veleszületett voltát és ezekre jellemzőeknek tartja a homoszexuális tárgyú álmokat.

A veleszületett adottságot a legtöbb kutató elismeri és méltányolja constitutionális factorok jelentőségét.

A szervezetnek ez a különös és az egyéniséggel szorosan összefüggő sajátos adottsága legtöbbször veleszületett és kényszerítően befolyásolja, az egyén egész érzésvilágát és sorsát. De tagadhatatlan, hogy vannak oly lelki behatások, amelyek az ifjúkorban a heteroszexuális érzést le-tompítva vagy félreszorítva egy reactiv homosexualitást hozhatnak létre. Bármiképpen is álljon a homosexualitás eredete, tény az, hogy mindkét nembeli homoszexuálisnál gyakran találunk infantilis somatikus és psychikus stigmákat. Gyakran találunk feminin stigmákat férfiaknál és masculin stigmákat nőknél, bár ezek főleg a szőrözetre, a zsírelosztódásra, a váll- és csípőarányra vonatkoznak, de lelkiekben is megtaláljuk sokszor az ellenkező nem jellegzetességeit.

A homoszexuális férfiak leggyakoribb kielégülési formája a kölcsönös onania és a fellatio. A pedicafciót *Hirschfeld* szerint a homoszexuálisok 8%-a üzi csak, tehát egy elenyésző kisebbség – *Rohleder* szerint 15%-a. Én *Rohleder* adatait erősíthetem meg, *Hirschfeld* arányszáma túl alacsony. *Marcuse* szerint a pedicatio egy perversitás a homosexualitás mellett, amelyben az activban sadistikus, a passivban masochistikus-componensek dominálnak.

A Budapesten élő homoszexuális férfiak számát 10.000-re becsülöm: hogy ez a szám nem túlzás, legyen szabad a budapesti homosexualitásról írt dolgozatomra utalni.\* Természetes, hogy ezek a férfiak, a kik a legkülönbözőbb társadalmi osztályba, foglalkozási csoportba tartoznak, különböző műveltségi fokon és különböző erkölcsi színvonalon állnak, mindannyian tudatában vannak annak, hogy érzésviláguk a nagy általánosságtól nemcsak eltérő és idegen és az ezen érzések dictálta cselekmények az uralkodó erkölcsi felfogásba ütköznek, a hereroszexuálisok részéről lenézettek és megvetettek, az államhatalom részéről üldözöttek, a vallási törvények által tiltottak és az állam törvényei szerint büntendők. Ha ez a tudat ezeket a férfiakat vallásosságuk, műveltségük, társadalmi állásuk, családi állapotuk arányában bizonyos fokig és ideig gátolja is abban, hogy érzésüket bizonyos cselekmények formájában

\* A homosexualitásról, különös tekintettel a budapesti viszonyokra. (Börgyógy. Urol. és Ven. Szemle 1933. 2. és 3. sz.)

korlátlanul kiéljék, a nehezen zabolázható nemi ösztön hatalmas ereje és parancsoló szava előbb-utóbb ezeket a gátakat ledönti és vágyaik kielégítésére módot keresnek.

Ez a kielégülési vágy hajtja a homosexuálisokat a megfelelő partner keresésére és ez a kereslet az indító oka a homosexuális prostitutio kialakulásának.

A homosexuális férfi prostitutio története az ókorba nyúlik vissza. A görögöknél főleg hadifoglyokból, rabszolgákból és idegenekből regrutálódtak a prostituáltak. Ezek ugyanott voltak megtalálhatók, ahol a női prostituáltak, de fellelhetők voltak mindenütt, ahol a férfiak nagy számban megfordultak, így borbélyműhelyekben, fürdőkben, iskolákban és tornahelyeken. A görögök homosexualitásánál az érzés, az ifjak szeretete (*pederastia*, helyesebben *paedophylia* és *ephebophylia*) volt a domináló. Aeschylostól Sophoklesig és Sokratestól Platóig nyíltan vallották *pederasta* voltukat és hirdették az ifjak szeretetének szépségét és ezeknek a barátságoknak nagy nevelő hatást tulajdonítottak. A görögöknél Solon volt az első, a ki Kr. e. 594-ben fontos törvényt hozott a *pederastia* szabályozására, természetesen nem a mi Btk.-ünk értelmében. A rómaiaknál, ahol a *pederastia* szintén igen elterjedt volt, veszt a lelki jelentőségéből és nő az érzéki jelentősége. Kr. e. a harmadik században annyira el volt terjedve, hogy szükségét látták bizonyos korlátozásnak. Ekkor jelenik meg a *Lex Scatinia* de nefanda venere, amely azonban csak a szabad születésű fiúk elkerítését tiltotta és a túlfiatalok elcsábítását és az erőszakos cselekményeket büntette.

Ismeretes volt a homosexuális prostitutio Egyiptomban is, ahol az Iris és Osiris cultusban fordult elő homosexuális actusok. Vallásos férfiprostitutio volt Föníciában, Babilonban, az asszíroknál és a midianiták Baal-Phegor cultusában.

A kereszténység elterjedése és az ezzel járó emelkedett erkölcsi felfogás gátat vet a homosexuális prostitutio nyílt terjedésének és a keresztény császárok már szigorúan büntetik a *pederastiát*. Így 326-ban Constantinus császár halállal bünteti a férfiprostituáltat, Valentinianus tűzhalállal, Justinianus lefejezéssel pusztítja őket. Kiirtani azonban sem ők, sem követőik nem tudták. A középkorban is számos nyomát találjuk a homosexuális prostitutióknak az európai országok legtöbbszörében.

Ha most azt vizsgáljuk, hogy a keresleten kívül mik a homosexuális prostitutio keletkezésének okai, akkor azt kell mondanunk, hogy mindazok az okok fejlesztik a férfiprostitutiót, amelyek a női prostitutiót hozzák létre. Így elsősorban és legfőképpen a munkanélküliség és a nyomor, a vallástalanság, az erkölcsi érzés hiánya, amelyekhez a hiányos nevelés, a felügyelet lazasága, az ifjúság tapasztalatlansága és könnyelműsége, továbbá a családi élet züllöttsége mellett a rossz példa, a könnyű kereset lehetősége és az élvágy járul. E felsorolt exogen okok mellett természetesen még könnyebben hull a prostitutio mocsarába az a fiú, akit még endogén okok, mint terheltég vagy psychopathia hajlamossítanak erre. Helyesen mondja *Hirschfeld*, hogy a prostitutio nem biológiai, hanem sociális probléma.

A nyomor által megpuhított emberanyaggal könnyen bánnak el a kerítők, felhajtók és a csábítók, a kik különösen ott dolgoznak, ahol

munkanélküliek nagyobb számban találhatók. De anyagot nevelnek a homosexuális prostitúciónak az éjszakai menedékhelyek, a menhelyek, a fogházak, de még a kaszányák, valamint a sporttelepek is, ahol egyik fiú a másiktól tanulja ki e mesterség fortélyait. De nem szabad azt hinni, hogy csak nyomorgókból és munkanélküliekből áll a homosexuális prostitúció hadserege. Van közöttük elég nagy számmal olyan is, akinek rendes foglalkozása, tűrhető keresete van, vagy még szülői ellátás alatt áll. A prostitúcióhoz számítom ugyanis erkölcsi szempontból mindazokat, akik testüket akár anyagi, akár társadalmi előnyök elérése céljából másoknak kéjteljes céljára rendelkezésére bocsátják. Jogi és rendészeti szempontból persze a prostitúció csak azokra vonatkozik, akik testüket kisebb-nagyobb változatosságban, rövidlejáratú viszonyok céljára bocsátják áruba.

A homosexuális prostitúció igen különböző elemekből tevődik össze és különböző szempontok szerint csoportosítható. Így legelső sorban hajlamuk szerint két csoportra oszthatók a homosexuális prostituáltak: homosexuális és heterosexuális érzésű férfiak csoportjára. De két csoportba oszthatók bűnözési hajlamuk szerint is, egy «tisztességes» és egy bűnöző csoportba, végül hivatásos és alkalmi prostituáltakra. Vizsgáljuk most egyenként ezeket a csoportokat. A homosexuális férfiak társadalmának legtermészetesebb függvénye a homosexuális férfiakból regrutálódó prostitúció. Közös hajlamaik, közös vágyaik hozhatják ezeket az embereket egymáshoz közel és a dolog természetében rejlik az, hogy a gazdaságilag erősebb támogatja a gazdaságilag gyengébbet. A homosexuális viszonyokban mindazon variációkat megtaláljuk, mint amilyen formációkat a férfi és nő illegitim viszonyaiban fellelhetünk. Lehetségesek állandó viszonyok közös lakással, együttélésel, de lehet külön lakással is, de állandó jellegű. Lehet hosszabban tartó viszony az állandóság jellege nélkül, végül lehet futó kaland. Általában a homosexuálisok közül kerül ki a «tisztességes» és a hivatásos prostituáltak legnagyobb része. A heterosexuális férfiakat tisztán az anyagi érdek viszi a homosexuális prostitúcióba. A németek ezeket a fiúkat «Strichjunge» névvel illetik, mely magyarul talán az érdekfiú kifejezéssel volna pótolható, mert a jólhangzó örömfíú, a selyemfíúnak egy változata és ezek a kifejezések a heterosexuális férfiprostitúció egyes fajtáit jelölik meg. A homosexuális férfiak nagy része ezeket keresi, ezek egyrésztükre sokkal nagyobb ingerképen hatnak, mint a homosexuális férfiak. Ezt a heterosexuálisan érző érdekfiúkat igen jól tudják és igyekeznek ezt saját előnyükre, sokszor meg nem engedett eszközökkel is kihasználni. Az érdekfiúkat között igen sok a hivatásos és a bűnöző és a nyomor által idehajtott alkalmi prostituált. A bűnözők számára a homosexuális prostitúció csak eszköz a zsarolás céljára; ezek az emberek inkább a zsaroláshoz, mint a prostitúcióhoz élnek. Feljelentésre aránylag ritkán kerül a sor, mert az áldozat inkább fizet, semminthogy a rendőrséghez fordulna, mert fél, hogy eljárás indul ellene is a 241. § alapján, vagy ha ez *nem* is történik meg, belekerülhet a neve az újságokba és a sajtónak egy része nagy örömmel és még nagyobb betűkkel hozza ezeket az eseteket. Magas társadalmi posztitót betöltő, vagy családi érdekeikre érzékenyen vigyázó férfiak a legalkalmasabb médiumai a zsarolóknak.

A zsarolásnak is több faja van. Leggyakoribb eset az, hogy a prostituált ismervén a társadalmi és családi viszonyait annak, akit rossz sorsa az ő karjaiba, helyesebben karmaiba hajtott, feljelentéssel fenyegetődve zsarolja ki a pénzt. A másik fajta nem is tartja szükségesnek a zsarolás-hoz a homosexuális cselekményt, hanem valamiképpen közelébe férközik nyilvános helyen a kiszemelt áldozatnak és botránnyal fenyegetődve zsarolja meg. A harmadik fajta a démon típus, amely látva, hogy valaki nagyon beleszédült, vonakodásával csikarja ki áldozatának utolsó garasát. A zsaroláson kívül igen gyakori bűnözés a lopás. Bizalmas együttlét alkalmával tüntetnek el az érdekfiúk kisebb-nagyobb értékű tárgyakat, abban a tudatban, hogy áldozatuk úgysem tesz feljelentést. Néha gyilkosságtól sem riadnak vissza, hogy áldozatukat kirabolhassák, vagy hogy bosszújukat kitöltsék.

A hivatásos prostituáltak többnyire már külsejükkel is elárulják foglalkozásukat. A legutolsó divat szerint, azt is túlozva öltözködnek. Szemöldöküket keskenyítik, szabályosra tépdésik, hajukat erősen fényezve lesimítják vagy bodrosra fésülik, göndörítik, esetleg festik, ahogy egyéniségüknek jobban megfelel; arcukat kendőzik, sok ékszert, gyűrűt, karperecset hordanak, selyem vagy műselyem fehérneműt, zártkörű társaságban vagy jelmezes mulatságok alkalmával sokszor női ruhát hordanak. Más részük, ismerve a homosexuális férfiak nagy részének az egyenruha iránt érzett vonzalmát, cserkésznek, boynak, katonának öltözik, vagy diáksapkát, sofőr- vagy sportöltönyt visel. Az alkalmi prostituáltak nagy része, amely a munka nélkül nyomorgók sorából kerül ki, azonnal otthagyja ezt a pályát, mihelyt munkához, tisztességes keresethez jut.

Az iparszerű férfiprostitutio természetesen csak nagy városokban tud kifejlődni, mint ahogy a homosexuális egyének mind a városok felé gravitálnak, mert a falun vagy a kis városban vágyaik kielégítése és fonák nemi ösztönüknek titokban tartása nagy nehézségekbe ütközik.

A homosexuális férfiprostitutio tekintetében a világvárosok csak annyiban különböznek egymástól, hogy minél nagyobb a város, annál nagyobb a prostituáltjainak a száma.

Németországban, *Hirschfeld* szerint, Berlin, Hamburg, München, Köln, Drezda, Lipcse és Boroszló a prostitutio fő góczpontjai. *Pherander* 400-ra becsüli Berlinben azoknak a férfiaknak a számát, a kik tisztára a. prostitutióból élnek, míg azoknak a számát, a kik mellékkereset gyanánt üzik a prostitutiót, 10–12.000-re teszi. *Pherander* adatai a háború-előtti időkről szólnak, azóta a prostituáltak száma a német városokban lényegesen emelkedett. A nemzeti socialista párt uralomrajutása előtti időkből, Berlinben a prostituált férfiak száma elérte a 20.000-et és körülbelül 100-ra emelkedett azoknak a helységeknél száma, amelyeknek vendégei főképen a homosexuális prostitutióból regrutálódnak. A berlini rendőrség, a Hitler-kormány előtt eltúrte ezeket a helységeket, mert megkönnyítette ezeknek asocialis elemeknek a rendőri ellenőrzését. A müncheni rendőrség gyakori razziákkal lehetetlenné tette az ilyen helységeket, ott a prostitutio teljesen az utczára szorult. A Hitler-uralom Berlinben is legnagyobb részt becsukatta a homosexuális prosti-

tutio által látogatott helységeket és a homosexuális ú. n. Schaulokokat, de a prostitutiót kiirtani meg sem próbálta.

A francia nagy városok homosexuális viszonyai *Pherander* közlései szerint lényegükben nem különböznek a német városokétól.

A németországi viszonyoknál az angliai viszonyok sem jobbak, csak az angol hypokrita szellemnek, megfelelően nem oly nagy nyíltsággal és oly nyilvánosság előtt zajlik a homosexuálisok élete. Angliában az egyneműek szerelme igen elterjedt, a mit az angolok zárt club élete is nagyon propagál. A matrózok, a futballisták, az athleták, a cserkészek és általában a tanulóifjúság között igen sok a homosexuális. *Stead* szerint Eton, Harrow, Rugby és Winchester iskoláiban járvány szerűen terjed a homosexualitás. Kétségtelen, hogy e tanulók között nagyon sok a pseudohomosexuális, a kiket részint a környezet hatása, részint a nőnek hiánya késztet homosexuális cselekményre. A homosexuális férfi-prostitutio számszerű adatairól egy angol szerző sem emlékezik meg, csak *Havelock Ellis* jelzi túlzottnak egyesek által közölt azon megállapítást, hogy a középosztály férfiainak 5%-a élne homosexuális életet. E szerzők közléséből az is kitűnik, hogy nemcsak Londonban, hanem a vidéki városokban is ugyanoly jelenségek tapasztalhatók, a mi a homosexuális lokálokat, fürdőket és «Strich»-et illeti, mint minden európai nagy városban.

A prostituáltak a legkülönbözőbb foglalkozási ágakból regrutálódnak. Feltűnő azonban egyes foglalkozási ágak aránylag erős szereplése. Ez részben összefüggésben van a homosexuális férfiak speciális pályaválasztásával, mert egyes nőies munkával járó mesterséget vagy hivatást előszeretettel választanak, másrészt azért, mert bizonyos munkakört betöltő fiatal férfiak foglalkozásuknál fogva (hotelboy, pikoló, fodrászinás, stb.) jobban ki vannak téve a csábításnak.

A budapesti államrendőrség bizalmas nyilvántartásában az 1932. év májusáig 1695 olyan egyén szerepelt, a kiket minden további nélkül prostituáltaknak nyilváníthatunk, mert saját bevallásuk szerint az anyagi érdek vezette őket a homosexuális férfiak társaságába. Ezeknél a rendőrségi bejegyzési lapon az «érdek» megjelölés szerepel.

Ezeknek foglalkozás szerinti megoszlása a következő:

gyárimunkás, napszámos .....	241
kereskedő, ügynök .....	194
magántisztviselő .....	58
köztisztviselő, közalkalmazott .....	33
női- és férfiszabó .....	124
vasmunkás, sofőr .....	180
pinczér, csapos .....	89
asztalos, famunkás, kőműves .....	109
földmunkás, kertész .....	128
pék, cukrász, szakács .....	53
czipész .....	86
urasági inas .....	48
ékszerész, műszerész, fényképész .....	82



tanuló (46), egyetemi hallgató (23) .....	69
fodrász, borbély .....	44
kárpitos, díszítő, szobafestő .....	46
színész, művész .....	9
mészáros, hentes .....	30
mérnök, építész .....	2
betegápoló, masszőr .....	6
artista, táncos .....	17
zenész .....	14
textilmunkás, szövő .....	19
könyvkötő, nyomdász .....	7
katona (hiányos adatok) .....	7

A legnagyobb abszolút számmal szereplő gyárimunkások, napszámosok, kereskedők, illetve kereskedelmi alkalmazottak, ügynökök között nagyon sok az alkalmi prostituált, a kit a munkanélkülisége és nyomora kényszerít e keserves kenyérkeresetre. A női- és férfiszabók, a pinczérék, cipészek, pékek, cukrászok, szakácsok, urasági inasok, fodrászok, kárpitos-díszítők és artisták relatív nagy számát a homoszexuálisan érzők teszik ki, mert ezeket a foglalkozásokat előszeretettel űzik. Megdöbbenő a középiskolai tanulók relatív nagy száma.

A prostituáltak koráról részletes statistikával nem szolgálhatok, de ezeknek az életkora főleg 18-tól 30 évig terjed. 30 évnél öregebbek már kiüregedtek a prostitutióból. 18 évnél fiatalabb, tehát fiatalok az 1932. évben beíratott 64, ezek közül

a	18. évében volt .....	23,
a	17. » » .....	22,
a	16. » » .....	12,
a	15. » » .....	3,
a	14. » » .....	4.

Foglalkozásra nézve az 1932. évben beírt fiatalok között volta

napszámos .....	11
borbély és fodrász .....	11
középiskolai tanuló .....	6 (+ 4 18 évnél idősebb)
pék, cukrász .....	5
mészáros, hentes .....	4
kifutó .....	4
szabó .....	4
pinczér .....	3
magántisztviselő .....	2
asztalos .....	2
lakatos .....	2
szerelő .....	2

műszerész .....	1
betűszedő .....	1
kereskedősegéd .....	1
műötvös .....	1
kovács .....	1
könyvkötő .....	1
szobafestő.....	1
foglalkozásnélküli .....	1

A 18 évnél fiatalabbak, tehát a fiatalkorúak száma lényegesen több, mint amennyit a rendőrségi bejegyzés felmutat, mert emberbaráti okból a fiatalkorúak bejegyzését mindaddig halogatják, amíg remény van arra, hogy azok megjavulnak és ezt az életmódot elhagyják. De így is 64 fiatalkorút írtak be 1932-ben. A fiatalkorúak között nagyon sok az alkalmi prostituált, a kikenél gyakran egy komoly, de barátságos figyelmeztetés is használ és elriasztja őket erről a pályáról. Középiskolai tanulót 1932 májusáig 46-ot, az 1932-es év további folyamán még tizet írtak be. Ez utóbbiak közül 4 meghaladta a 18. életévet, összesen tehát 56 középiskolai tanuló szerepel statistikámban; ezek pedig a középosztályból sarjadzanak ki, nagy számuk komoly megfontolásra ad okot és később majd erre, illetve a fiatalkorúak kérdésére még visszatérek.

A homosexuális prostitúciónak, mint minden nagy városban, Budapesten is vannak speciális helyei, ahol összejönnek, ahol megtalálhatók. Talán nincs is mulatóhely, forgalmasabb kávéház, bár, ahol szórványosan férfiprostituáltat ne találhánk. Tömegesen néhány kis kocsmát, kis kávéházat, bárt látogatnak. A gőzfürdőkben, nyáron a Dunauszodában, a dunai strandokon, a dunaparti korzón láthatók tömegesen. A város néhány helyén, különösen a nagyforgalmú vízeldék tájékán (Kálvin-tér, Berliini-tér, Erzsébet-tér, Emke sarok, stb.) formális «strich» alakul ki. Természetesen ezeknek a szerencsétleneknek is vannak kizsákmányolóik, felhajtóik, kerítőik, sőt működik Budapesten olyan kerítő is, a ki kívánatra fiúkat is szállít.

Ezekben vázoltam minden szépítés és túlzás nélkül a budapesti állapotokat. Most lássuk, hogy mik volnának a teendők. Minden, hypokrisis nélkül kell e tárggyal foglalkoznunk, a megváltoztathatatlan tényeket tudomásul kell vennünk, és azokhoz kell rendszabályainkat alkalmazni. Igyekeznünk kell a természeti törvényekkel harmonizáló emberi törvényeket alkotni. Nem vezettethetjük magunkat a kettős nemi moráltól, amely a férfiak homosexuális cselekményét az erkölcsatlenség és fajtalanság megvető bélyegével sújtja, de mosolygó elnézéssel halad el a női homosexualitás mellett. A reglementatio súlyos és megalázó béklyóit rakja a női prostitútorra és a ferfiprostitútorral nem törődik. Míg a női prostitútorból alig van mód a tisztas társadalomba való visszatérésre, a prostitútorból kiöregedett, de barátaik által jól ellátott férfiak számára a polgári érvényesülés minden módjanyitva áll.

A homosexualis prostitutio drákói megrendszabályozását nem kívánom, mégpedig két okból. Elsősorban, mert nem vagyok híve a női prostitutio reglementatiojának sem, másodsorban pedig azért, mert tudomásul kell vennünk azt, hogy vannak emberek, akik oly ösztönös alkati sajátossággal, oly psychosexualis adottsággal jönnek a világra, amely őket a nemi ösztön legyőzhetetlen erejével hajítja a saját nemük felé. Az egyház, a maga magasságából jogosan követelheti az önmegtartóztatást, de a homosexualis férfiak nagy tömege nem tud abba bele-törődni, hogy az életöröm legelemibb és legkövetelődőbb megnyilvánulásából ki legyen zárva, bár a vallásos érzés és az emelkedettebb erkölcsi színvonal fékező hatása feltétlenül érvényesül. Módot kell adnunk tehát ezeknek is arra, hogy ösztönéletüknek is eleget tehessenek mindaddig, amíg nem bántják, vagy veszélyeztetik az egyén, vagy a közösség jogait, ~amíg nem érintik az állam érdekeit és amíg nem sértik megbotránkozató módon a többség erkölcsi érzését. Két felnőtt embernek, négy fal között, zárt ajtók mögött, kölcsönös megegyezéssel és megértéssel lezajló sexualis cselekményei pedig mindezeket nem érintik, ehhez senkinek sincs köze. Nagyon kevés olyan férfi van, akinek sexualis élete a vallás erkölcsi követelményeknek, mindenkor és minden tekintetben megfelelné és a ritka kivételek többnyire fejletlen nemi ösztönnel bírnak. *Steckel* szerint a nemi élet tekintetében nem lehet normális és nem normális emberről beszélni, mert különben a férfiak kétharmadát kórosnak kellene nyilvánítani. *Sadger* szerint pedig minden, még a legszabályosabb nemi actusnak is vannak pervers componensei.

Felnőtt emberek sexualis életébe rendeletekkel beleavatkozni hálátlan és meddő feladat. Hiszen a Btk. 241. §-a daczára kb. 3700 beírt és legalább kétszer annyi be nem írt férfi él homosexualis életet Budapesten és a fajtalanság miatt indított bűnügyek száma mégis mily csekély. De vigyáznunk kell az ifjúságra, mert ezek tapasztalatlanok, könnyen befolyásolhatók, sokszor könnyelműek, a kik a csábításnak kevésbé tudnak ellent állni. Módot kell találnunk arra, hogy ezt az ifjúságot megvédjük, mert ez az ifjúság a magyar jövő reménysége.

Teendőinket tehát két csoportra osztom: I. Teendők a prostitutio körül; II. Teendők a fiatalokúak fokozottabb védelmére.

## I.

Az erkölcsrendészetnek nem lehetnek ideális céljai, mert tisztán gyakorlati szerepe van. Nem az erkölcsök megjavítása a feladata, hanem a tényleges erkölcsi állapotok tudomásul vétele alapján oly védelmi intézkedések foganatosítása, amelyek a nemi élet, mint teljesen magánügy és a közérdek, az erkölcsi közfelfogás között felmerülő conflictusokat elhárítják. A homosexualis prostitutio kapcsán felmerülő teendők e prostitutio eredeténél fogva a) gazdasági, egyedei folytán b) rendészeti és promiscuitása következtében c) egészségügyi természetűek.

a) Régi közmondás az, hogy a szegénység a legnagyobb kerítő. A

hol az emberek tisztességes munkával meg tudják keresni a létfenntartásukhoz szükséges anyagiakat, ott a prostitutio, de különösen a férfi - prostitutio a minimumra csökken. A míg a mai gazdasági válság tart, a míg a kereseti lehetőségek nem javulnak, a míg a munkanélküliség nem csökken, addig nem várható a homosexuális férfi-prostitutio számbeli apadása, sőt szaporodására kell elkészülve lennünk. Sajnos, nem áll módunkban a gazdasági kérdések megoldásával e szaporulatot megátolni.

b) Rendészeti szempontból nagyjában elegendőnek és helyesnek tartom a mai gyakorlatot, sőt ezt törvényes formában megvalósítandónak ajánlom. Bár furcsán hangzik, ha mint a reglementatio ellensége helyeslem a férfiak kényszer-beírását, de tekintve a homosexuális prostitutio bűnöző hajlamát és a homosexuális férfiak könnyű megzsarolhatóságát és az ezekből folyó bűnügyek nagy számát, a most dívó kényszer-beírás igen sokban megkönnyíti a bűnügyi rendőrség munkáját. Ez a kényszer-beírás azonban nem jár mindazokkal a lealázó következményekkel, mint a nők beírása, ez a beírat polgári jogaiban semmiképp sem korlátozza, különösebb kötelezettséggel nem jár, csak azt a célt szolgálja, hogy a rendőrség a prostituáltakat megismerje és szemmel tarthassa. Már az a tudat, hogy a rendőrség nem csak ismeri, hanem szemmel is tartja őket, némiképp visszatartja őket a bűnözéstől. A könnyebb szemmel tarthatóság szempontjából célszerű volna, ha a hatóságok a prostitutiót szabályozó 1907. évi székesfővárosi törvényhatósági 881-1008/1907. sz. rendelet 68. §-ához hasonló rendelkezést hoznának és az azt kérő néhány kávéház és vendéglő tulajdonosának engedélyt adnának arra, hogy helységük a homosexuális prostitutio találkozó- és gyülekezési helyéül szolgáljon. Fokozott felügyelet alá volnának helyezendők a notórius kerítők és felhajtók, ezek vendéglő-, vagy kávéháznívítási engedélyt ne kaphassanak és ilyen helyen üzletvezetökként ne alkalmaztathassanak.

c) Egészségügyi szempontból szükségesnek látom azt, hogy a beírásukkor utasíttassanak a prostituáltak, hogy egészségi állapotukat tanúsító orvosi bizonyítványt szerezzenek be. Nem hatósági orvosi bizonyítványra, sem rendőrhatósági orvosi vizsgálatra gondolok, hanem elfogadandónak ajánlom minden nyilvános (klinikák, kórházak stb.) és magánrendelőintézetek (OTI, MABI stb.), sőt megbízható magánszakorvosok (a Magyar Dermatológiai Társulat rendes tagjai) bizonyítványait is. A ki betegnek találtatik, kezelésre utasítandó és az eredményes gyógykezelés befejezése után, azt a rendőrhatóságnál bizonyítvánnyal igazolni tartozik. A renitensek rendőrhatósági orvosi vizsgálatra, betegség esetén kényszerkezelésre kórházba volnának utasítandók. Ezek az intézkedések tulajdonképpen a 160.100/1926. B. M. rendelet 9. és 13. §-ának paritásos alkalmazásai volnának. Célszerű volna ezeket a férfiakat a beírásukkor speciális intézőlappal ellátni, amely intézőlap nemcsak cselekményeik erkölcsstelen és a tételes törvényekkel ellenkező voltára hívná fel nyomatékosan a figyelmet, hanem rámutatna arra is, hogy a férfiak egymás közötti szerelme sem mentes a fertőző betegségek veszélyétől és épp úgy fertőzhetik magukat kankóval, mint lágý fekélyvel vagy syphilissel.

## II.

A fiatalkorúak fokozottabb védelme érdekében, *dr. Németh* Péter törvényszéki tanácselnök 1932-ben «A gyermekvédelem rationisálása és a fiatalkorúak fokozottabb védelme» címen egy kitűnő és rendkívül megszívlelendő javaslatokat tartalmazó elaborátumot terjesztett elő. Ennek az elaborátumnak minden javaslatát helyeslem, de némileg ki-egészítendőnek tartom a homosexualitás tekintetbevételével.

Ha fiatalkorú egyén kerül rendőrségi beírásra, arról feltétlenül értesítendő volna a fiatalkorú szülője, gyámja és a fiatalkorúak felügyeleti hatósága. Ez utóbbi környezet tanulmányt végeztet a fiatalkorú otthonában és ha a családi felügyelet lazaságáról, vagy a családi környezet züllöttségéről, erkölcstelenségéről győződne meg, a felügyeleti hatóság venné gondozásba a fiatalkorút. Ennek a gondozásnak megfelelő szakorvosi vizsgálattal kell megkezdődnie, mert más elbánást igényel egy heterosexuálisan érző és más elbánást egy homosexuálisan érző fiú. A legnagyobb hiba volna egy homosexuálisan érző fiút javítóintézetben, vagy valamilyen menhelyen elhelyezni, mert ott őt a társai állandóan épp oly sexualis feszültségben tartanák, mintha egy heterosexuálisan érző fiút egy leánynevelő intézetben helyeznénk el. Ilyen körülmények között nem várhatunk eredményes nevelést, ezenkívül az ilyen fiú a környezetére is rossz hatást gyakorolna. Az ilyen fiatalkorúak pártfogói nevelést igényelnek, de ezeknek a pártfogóit különös gondossággal kellene megválogatni.

A büntető törvénykönyvünk XIV. fejezete a homosexualitás tekintetbevételével, de a nélkül is, az orvostudomány mai álláspontjának megfelelő változtatásokat igényel. A Btk. a szemérem elleni vétségek és büntettek szempontjából csak a nőt védi, azt is csak a 12. életévig részesíti abszolút védelemben, míg a 14. életévig csak a «tiszteséges» nőszemélyt. Ez a védett korhatár túlságosan alacsony és egyoldalú. Nőknél az abszolút védelmet ki kell tolni a 14. életévig, mert ezen alul, különösen sexualis tekintetben, önálló elhatározóképesége egy leánygyermeknek nem lehet. Ennek megfelelően a relatív védelmet a 16. életévig kell kiterjeszteni. De nemcsak a leánygyermeket kell a szemérem elleni vétségek és büntettek szempontjából védeni, hanem ugyan ily védelemre szorul a fiúgyermek is, a ki ma lelkiismeretlen nők közprédájául szolgál. Fiúgyermeknél, a kik tudvalóval későbbben érnek, mint a nőgyermek, az abszolút védelmet a 16., míg a relatív védelmet a 18. életévig tolnám ki. Fiúgyermeknél a relatív védelmet a homosexuális érintkezésre értem. Nőknél a 14., fiúknál a 16. életéven alul elkövetett ilyen természetű cselekményeket, legyenek azok bár heterosexuális természetűek, minden esetben erőszakos cselekményeknek kellene minősíteni. Szóserint aláírom *Németh* Péternek azt a megállapítását, hogy «szükséges volna oly rendelkezés, mely büntetné azt, a ki 16 éven aluli tiszteséges fiú- vagy leánygyermekkel bármily módon, vagy előtte más-sal kéjeleg, vagy ilyen korú tiszteséges gyermeket felbujt, vagy akár csak csábít arra, hogy saját magával, vagy mással kéjelegjen. Ha ezt a cselekményt szülő, gyám, gondnok, nevelő, tanító, vagy felügyelő követi el, súlyosabban büntetendő.»

## II.

A fiatalkorúak fokozottabb védelme érdekében, *dr. Németh* Péter törvényszéki tanácselnök 1932-ben «A gyermekvédelem racionisálása és a fiatalkorúak fokozottabb védelme» címen egy kitűnő és rendkívül megszívlelendő javaslatokat tartalmazó elaborátumot terjesztett elő. Ennek az elaborátumnak minden javaslatát helyeslem, de némileg kiegészítendőnek tartom a homosexualitás tekintetbevételével.

Ha fiatalkorú egyén kerül rendőrségi beírásra, arról feltétlenül értesítendő volna a fiatalkorú szülője, gyámja és a fiatalkorúak felügyeleti hatósága. Ez utóbbi környezet tanulmányt végeztet a fiatalkorú otthonában és ha a családi felügyelet lazaságáról, vagy a családi környezet züllöttségéről, erkölcstelenségéről győződne meg, a felügyeleti hatóság venné gondozásba a fiatalkorút. Ennek a gondozásnak megfelelő szakorvosi vizsgálattal kell megkezdődnie, mert más elbánást igényel egy heterosexuálisan érző és más elbánást egy homosexuálisan érző fiú. A legnagyobb hiba volna egy homosexuálisan érző fiút javítóintézetben, vagy valamilyen menhelyen elhelyezni, mert ott őt a társai állandóan épp oly sexualis feszültségben tartanák, mintha egy heterosexuálisan érző fiút egy leánynevelő intézetben helyeznénk el. Ilyen körülmények között nem várhatunk eredményes nevelést, ezenkívül az ilyen fiú a környezetére is rossz hatást gyakorolna. Az ilyen fiatalkorúak pártfogói nevelést igényelnek, de ezeknek a pártfogóit különös gondossággal kellene megválogatni.

A büntető törvénykönyvünk XIV. fejezete a homosexualitás tekintetbevételével, de a nélkül is, az orvostudomány mai álláspontjának megfelelő változtatásokat igényel. A Btk. a szemérem elleni vétségek és büntettek szempontjából csak a nőt védi, azt is csak a 12. életévig részesíti abszolút védelemben, míg a 14. életévig csak a «tiszteséges» nőszemélyt. Ez a védett korhatár túlságosan alacsony és egyoldalú. Nőknél az abszolút védelmet ki kell tolni a 14. életévig, mert ezen alul, különösen sexualis tekintetben, önálló elhatározóképesége egy leánygyermeknek nem lehet. Ennek megfelelően a relatív védelmet a 16. életévig kell kiterjeszteni. De nemcsak a leánygyermeket kell a szemérem elleni vétségek és büntettek szempontjából védeni, hanem ugyan ily védelemre szorul a fiúgyermek is, a ki ma lelkiismeretlen nők közprédájául szolgál. Fiúgyermeknél, a kik tudvalóval későbbben érnek, mint a nőgyermek, az abszolút védelmet a 16., míg a relatív védelmet a 18. életévig tolnám ki. Fiúgyermeknél a relatív védelmet a homosexuális érintkezésre értem. Nőknél a 14., fiúknál a 16. életéven alul elkövetett ilyen természetű cselekményeket, legyenek azok bár heterosexuális természetűek, minden esetben erőszakos cselekményeknek kellene minősíteni. Szóserint aláírom *Németh* Péternek azt a megállapítását, hogy «szükséges volna oly rendelkezés, mely büntetné azt, a ki 16 éven aluli tiszteséges fiú- vagy leánygyermekkel bármily módon, vagy előtte más-sal kéjeleg, vagy ilyen korú tiszteséges gyermeket felbujt, vagy akár csak csábít arra, hogy saját magával, vagy mással kéjelegjen. Ha ezt a cselekményt szülő, gyám, gondnok, nevelő, tanító, vagy felügyelő követi el, súlyosabban büntetendő.

Nem védi kellően a fiatalkorút a csábításról szóló 247. § sem, mert ebben a csábítás kritériuma az, hogy a szülő, gyám, gondnok, nevelő, tanító, felügyelő a reábizott személyt *mással* nemi közösülésre, fajtalanságra csábítja. A Curiának 89. számú döntvénye szerint a 247. §-nak második bekezdése nem alkalmazandó az ellen, a ki gyámságára, gondnokságára, nevelésére, tanítására, felügyeletére bízott személyt arra csábítja, hogy nemileg vele közösüljön, vagy nemi, vagy természetellenes fajtalanságot vele elkövessen. Ugyanez a védő rendelkezés a fiúgyermekre is kiterjesztendő volna.

A 241. § és a 242. § a férfiak között véghez vitt természetelleni fajtalanságot büntetik, de büntetlenül hagyják a nők között elkövetett hasonló cselekményeket. Ez a törvény is módosításra szorul. Egyrészt büntetni kellene a nőket is, ha ily cselekményt fiatalkorú, tehát 18 évnél fiatalabb tisztességes leánnyal követnek el, másrészt mentesítendőek lennének a büntetés alól azok a férfiak, akik ily cselekményt 18 évesnél idősebb férfiakkal követnek el, ha azt kölcsönös beleegyezéssel, közös akarattal és közbotrányt okozó szeméremértés nélkül követik el. Ezzel egyrészt mentesülnének a büntetés alól olyanok, a kik nem tehetnek arról, hogy őket a természet különös szeszélye ilyen adottsággal áldotta vagy verte meg, másrészt a zsarolások alapja megszűnván, a homoszexuális férfiprostitutio bűnöző része elvesztvén lába alól a talajt, erősen megcsökkenne.

A fiatalkorú homoszexuális prostituáltak számának csökkenését a törvényes intézkedéseken kívül főleg a közerkölcsök javulásától várhatjuk. Az erkölcsök megjavítása pedig az egyház, az iskola és a család feladata. A vallásosságnak fékező hatásáról a nemi ösztönre már fentebb szólottam, de a vallásosság kedvező hatása abban is megnyilvánul, hogy egy emelkedettebb erkölcsi színvonalat és egy tisztább családi életet is involvál. A szülők példás erkölcsi élete pedig a leghatásosabb és legmélyebb nyomot hagyó nevelési eszköz. A családi élet zuhlottsága, a szülők erkölcstelen életmódja, hitetlensége, a gyermek elhanyagoltsága oka legtöbbször a gyermekek elzüllésének.

A szülőknek és tanítóknak nagy figyelemmel kell kísérniök a serdülő ifjú minden életmegnyilvánulását, de különösen a sexualitásuk ébredését. A gyermek sexualitása legtöbbször korábban jelentkezik, mint azt a leggondosabb szülők is hiszik, a kik rendszeren csak akkor vesznek tudomást róla, amikor ez a sexualitás már valamilyen bajt csinált. Ezért volna fontos a gyermekek korai nemi felvilágosítása is, mert ez a legelső előfeltétele az erkölcsös és tiszta nemi életre való nevelésnek. A ma dívó, érettségi előtti felvilágosítása a tanuló ifjúságnak teljesen elkészt dolog. A mai 18 éves ifjú már legtöbb esetben gyakorlati felvilágosításban részesült és a legtöbb 18 éves leány is tudna egyet-mást mesélni. A környezet, a pajtások, a mozi, az újságok, a szennyirodalom már régen felvilágosítással szolgáltak, de a leglelkiismeretesebb felügyelet és a leggondosabb nevelés mellett is a saját szervezetének anatómiai változásai és élettani jelenségei figyelmeztetik mindkét nembeli fiatalságot arra, hogy van valami, a mit a felnőttek nemi problémának neveznek. A sexualis érés első megnyilvánulásának időpontja az az időpont, amikor a gyermeket nemcsak felvilágosítani, hanem ezen időponttól kezdve,

a nemi étellel járó veszedelmekről fokozatosan kitanítani is kell. Fiúgyermeknél az első pollutiók, leánygyermeknél az első menstruatio jelentkezésének ideje a legalkalmasabb időpontja a nemi felvilágosításnak.

Az iskolának a feladata a családi nevelés kiegészítése, sajnos, sokszor a pótlása. Az erkölcsi javulást az iskola, a tanítók és a tanárok példaadásával, szeretetével és megértő gondoskodásával jobban szolgálja, mint fenyegetéssel és fölös szigorral. Az iskolai felvilágosításnak pedig a középiskolák negyedik osztályának végén kellene megtörténnie, oly módon, hogy az iskolaorvosok beszéljenek először a nemi élet élettani jelentőségéről és a nemi étellel járó veszélyekről és betegségekről és ezt követőleg a hitoktatók a nemi élet etikájáról.

A vallásosság és a tudás lelki fegyverével belsőleg vértezett és a helyes törvényes rendelkezésekkel kívülről védett ifjúság azután sokkal kevésbé fog az erkölcstelen életnek áldozatául esni.